

De Vuurtoren van Oom Janus

Eerder verschenen:

Meisje aan de Overkant

De Parisienne

Met Lijf en Ziel

Het Graafschap

André Van Butsel

De Vuurtoren van Oom Janus

Jeugdroman

Copyright © 2026 André Van Butsel
Omslagontwerp: André Van Butsel
Zetwerk: André Van Butsel
Beeld cover: André Van Butsel
Druk: Brave New Books - 2026
Uitgever: André Van Butsel

www.andrevanbutsel.be
www.facebook.com/andre.vanbutsel
www.linkedin.com/in/andré-van-butsel

Jeugdroman

ISBN print 9789465469195

ISBN e-book 9789465469201

NUR 280

BISAC YAF001000

Depot D/2026/André Van Butsel, uitgever

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan de uitgever noch de auteur aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave. Dit is een fictief verhaal. Alle overeenkomsten tussen bestaande personen en personages, gebeurtenissen en achtergronden, evenals iedere vorm van herkenning in dit boek berusten daarom op louter toeval.

Totaal onverwacht en tegen hun zin moeten de zussen Luna en Fien op vakantie naar oom Janus in Holland. Een vallende ster veroorzaakt echter een enorme scheur in de tijd. Als ze aankomen in de vuurtoren van hun prettig gestoorde oom, gaan al direct de poppen aan het dansen.

Samen met oom Janus en een knappe jongen trekken ze op reis doorheen het verleden. Opdracht: de scheur in de tijd dichtmaken. Ze krijgen hulp van piraten, ridders, koningen en magiërs.

Ze doorkruisen duistere wouden, bevaren stormachtige zeeën, ontdekken eilanden die op geen enkele kaart staan. Ze gaan de strijd aan met Spanjaarden, Engelsen en Fransen die hen met hun galjoenen achterna zitten en hen maar wat graag een kopje kleiner willen maken.

Oude legendes, vergeten mythes en bizarre raadsels leiden hen naar de oplossing. De mysterieuze Dame van het Meer zet hen op de goede weg.

Maar de tijd dringt. Als ze niet tijdig terug zijn in de vuurtoren, zijn ze gedoemd om voor eeuwig de zeven zeeën te bevaren op een erg onwelriekend piratenschip.

De Vuurtoren van Oom Janus is een onvergetelijke jeugdroman vol spannende avonturen en een flinke portie humor in de traditie van aloude piraten- en ridderverhalen.

Imagination is what separates us out from the rest of life on Earth. It is through imagination that we create the worlds in which we live. We can also re-create them.

(Verbeelding is wat ons onderscheidt van al het andere leven op aarde. Met onze verbeelding scheppen we de werelden waarin we leven. We kunnen ze ook herscheppen.)

Sir Ken Robinson (Imagine if...)

Speciaal geschreven voor mijn kleinkinderen Lotte en Ellie
(maar ook voor alle kleine en volwassen kinderen met fantasie)

1 Een koude douche

Dertig juni van het jaar 2025 stond in Luna's geheugen gegrift als de dag waarop haar leven een magische wending nam. Drie dingen die ogenschijnlijk niets met elkaar te maken hadden, zouden haar leven voor altijd veranderen: een vallende ster, een knappe jongen en een oude vuurtoren waar alles ... nou ja ... zo goed als alles ... serieus betoeterd was.

Die laatste schooldag liepen Luna en haar jongere zus Fien opgewekt van school naar huis. 'Joehoe! Twee maanden vakantie!' juichte Fien.

'Bye bye huiswerk!' zei Luna.

'Bye bye toetsen!'

'Eindelijk verlost van de jongens!' Luna vond jongens vervelend. En wild. Ze konden wat haar betreft allemaal de boom in.

'Hopelijk gaan we deze vakantie op reis,' zei Fien.

'Vergeet het, papa kan door zijn vele werk nooit op reis.'

Fien jammerde. 'Kunnen we ons weer twee maanden steendood vervelen.'

'Ach, er valt altijd wel wat te beleven. En we gaan toch elk jaar op paardenkamp.'

'O ja, helemaal vergeten.'

Ze liepen via het tuinpad naar de achterkant van het huis. Fien opende de keukendeur en gooide haar boekentas tegen het aanrecht. Luna gooide de hare erbovenop. Jack de hond kwispelde hen tegemoet. Het gekke beest jankte alsof iemand op zijn staart had getrapt. Dat deed hij elke dag als ze thuiskwamen. Niemand had ooit op zijn staart getrapt, daarvoor was dat kwispelding veel te kort, maar janken van blijdschap kon hij als de beste. Luna gaf hem een knuffel. ‘Kleine gekke doggo,’ zei ze. De hond likte haar aangezicht nat. Fien gaf Luna een duw, knikte naar de eetkamer.

Aan de eettafel zaten papa en mama, bedrukt te kijken alsof Nemo de goudvis was verdronken. In de hoek naast de tv stonden twee reiskoffers. Luna’s hart maakte een sprongetje. Dan toch op reis?

Ze plaatste Jack in zijn mandje en volgde Fien naar de eetkamer. ‘Ik weet het, ik weet het,’ zei ze, ‘agenda op tafel, broodtrommel op het aanrecht, boekentas naar boven ...’

‘Ga zitten allebei,’ zei papa.

‘Ik doe het dadelijk, paps, mijn boekentas ...’

‘Straks, Luna. Ga nou gewoon even zitten.’

De meisjes namen plaats rechtover hun ouders. Luna vroeg zich af of ze iets had mispeuterd. Dat gebeurde wel eens en dan kon papa flink boos worden. Zoals die keer toen ze Fiens haren had bijgeknipt de dag voor haar lentefeest. Fien had eruit gezien als een vogelschrik. De kapster had haar lange lokken mega kort moeten knippen.

Papa zag er niet echt boos uit. Wel ernstig. Wat was er aan de hand? ‘Is er iets gebeurd?’ vroeg ze.

‘Nee, er staat wat te gebeuren.’

Luna wees naar de koffers. ‘Gaan we op reis?’

‘Ja en nee.’

‘Wat betekent “ja en nee”? Je kan toch niet op reis gaan en ook niet?’

‘Júllie gaan op reis.’

‘Hoezo? Júllie.’

‘Jullie gaan op vakantie bij oom Janus.’

Luna geloofde haar oren niet. ‘Je bedoelt oom Janus in Holland?’

‘Precies, die oom Janus. We hebben er maar één.’

Luna begon het gesprek een beetje bizar te vinden. ‘Waarom heb je het over “jullie”? Het lijkt wel of we moeten alleen naar ginds.’

‘Inderdaad,’ zei papa, nauwelijks hoorbaar.

‘Dat meen je toch niet, papa?’

‘Ik moet voor het werk dringend naar Amerika. Ik heb geen keus.’

‘We kunnen toch bij mama blijven,’ zei Fien.

‘Ik ga mee,’ zei mama.

‘En het paardenkamp dan?’ riep Luna, ‘ik zou mijn C-brevet halen dit jaar.’

‘En ik mijn B-brevet,’ zei Fien.

‘Dat kan later ook nog.’

‘Mama, oom Janus is gestoord,’ zei Fien, ‘hij hoort in het gekkenhuis.’

‘Hij is een beetje excentriek, maar verder is het een zeer lieve man.’

‘Excentriek?’ zei Luna, ‘hij is knetter. Hij woont in een bouw-

vallige vuurtoren!’

‘Inderdaad. Aan zee. Het zal er superleuk zijn.’

‘Mama, er zitten vijzen los in zijn hoofd. Hij doet gekke uitvindingen die niemand wil, leest boeken die niemand leest, verzamelt opgezette beesten die stinken naar rotte vis. Jouw woorden.’

‘Kinderen, maak het niet moeilijk. Jullie zullen er niets tekort komen,’ zei papa.

‘Waarom horen we dit nu pas?’ vroeg Luna.

‘Ik moet voor mijn baas een dringend probleem oplossen in Amerika. Ik weet het ook pas van vandaag.’

‘Ik ga niet bij ... die ... die ... gekke ouwe griezel.’

‘Een beetje respect, graag.’

‘En ik nog minder,’ zei Fien.

‘Meisjes, het moet. Als ik morgen niet vertrek, verlies ik mijn job.’

‘Morgen?’ En wij dan?’

‘Jullie vertrekken ook morgen.’

‘Nog mooier,’ zei Luna, ‘wanneer komen jullie terug?’

‘Als het probleem in Amerika is opgelost.’

‘Zeker voor het nieuwe schooljaar begint,’ zei mama.

‘Wat een troost,’ zei Fien.

‘Waarom mogen we niet mee?’ vroeg Luna.

Papa leek zijn geduld te verliezen. ‘Eén: omdat ik moet werken. Twee: omdat het te duur is.’

‘Dus worden we gestraft.’

‘Je ziet het verkeerd, Luna.’

‘Wat doen we met Jack?’

‘Jack mag mee naar oom Janus.’

‘En Nemo?’ vroeg Fien.

‘Mag bij buurvrouw Rosalie.’

Fien begon te wenen. Ze sloeg op tafel. ‘Ik blijf thuis,’ riep ze.

Luna legde haar arm om haar schouder. ‘Niet wenen, Fiene-
mien, anders ween ik ook.’

Mama stond op en knielde voor haar dochters. Ze nam hun
handen in de hare. ‘Jullie gaan een prachtige vakantie tegemoet bij
oom Janus.’

‘Hij is niet eens onze oom’ zei Luna, ‘hij is jouw oom, hij is
stokoud!’

‘Dat is dan geregeld,’ zei papa, ‘jullie vertrekken morgen om
acht uur stipt.’

2 Vuur uit de hemel

Die nacht kon Luna de slaap niet vatten. Wat een ellende. Twee maanden naar Holland bij oom Janus was niet meteen het droombeeld van een onvergetelijke vakantie. Ze herinnerde zich de foto's van mama. Daarop was hij afgebeeld met een wortelneus en een groezelige baard tot op zijn dikke buik. Een soort reuzenkabouter, eentje die te lang was blijven groeien. Mama had verteld dat hij een brompot was die eeuwig met zijn neus in stoffige boeken zat. Dan weer verscheen hij met de zoveelste nutteloze uitvinding die alles deed behalve dat waarvoor ze was uitgevonden. Zoals zijn onbreekbare bloemenvaas die mama al na één seconde om zeep had geholpen door ze uit zijn vuurtoren te kieperen.

Ze waren ooit één keer naar oom Janus geweest. Jaren geleden nadat opa was gestorven. Luna was toen nog een peuter. Ze kon zich er niks meer van herinneren. Opa was de broer van oom Janus. Hij had op zijn sterfbed gevraagd om zijn as te verstrooien over de zee. Oom Janus zou dat wel even doen vanuit zijn vuurtoren. De wind had verkeerd gezeten en de as van opa was tussen de koeien gewaaid in plaats van over de zee. Mama was daar zeer boos om geweest.

En nu moesten zij en Fien op vakantie bij die zonderlinge

kwast. Was dat even balen.

Luna keek naar haar wekker. Bijna middernacht. Ze wipte uit bed en opende het raam. Er zat geen wolkje aan de lucht. Duizenden sterren fonkelden aan het gitzwarte firmament. Ze zocht de poolster. Daar was ze, precies waar ze hoorde. Koppig glinsterend op haar zelfde plekje, terwijl alle andere sterren er lustig omheen draaiden.

Net voor ze het raam wilde sluiten zag ze iets vreemds. Hé, wat krijgen we nu?! Aan de hemel verscheen een ster die daar helemaal niet thuishoorde. Nog een poolster? Dat kon toch niet. Ze werd groter en groter. Toch geen raket? Of een neerstortend vliegtuig? De stip groeide aan tot een enorme vuurbal. Nee, dit was geen raket, ook geen vliegtuig. Dit was een vallende ster, een meteoriet. Met open mond volgde ze hoe het gevaarte met een duizelingwekkende snelheid naar de aarde schoot. Een lange staart van licht en rook zette de hemel in vuur en vlam. De vuurbal werd kleiner en kleiner en verdween uiteindelijk helemaal uit het zicht. Luna wist uit de lessen aardrijkskunde dat hij volledig zou zijn opgebrand voor hij de aarde had bereikt. Opgewonden kroop ze in bed. Was deze vallende ster een voorteken?

Van wat dan?

Van iets geweldigs?

Of van iets engs?

3 Hup naar Holland

De volgende morgen begon al meteen met een fikse ruzie. Papa had lang niet alles gezegd over de reis. Zo had hij verzwegen dat Luna en Fien met de trein naar Holland moesten. Alleen! En dat Jack mee moest in een reismand voor katten. Zo'n plastieken hok met gaatjes waar een hond gegarandeerd kierewiet van werd.

'No way!' riep Fien.

'Het moet,' zei papa, 'Als Jack zich losrukt onderweg, zien we hem nooit meer terug.'

Luna vond het ook triest voor Jack, maar zweeg. Ze zou er wel wat op vinden.

De reiskoffers (met wiel'tjes) waren volgepropt met alle mogelijke reisspullen zoals kleren, knuffels, pyjama's, een zwempak, zeep, tandpasta, een tandenborstel, een lunchpakket, fruit, koekjes, speelgoed voor op het strand. Ook een harnasje met een lei-band en een zakje hondenvoer voor Jack.

Luna kreeg zakgeld mee. En een gsm! Dat vond ze wel fijn. Ze had er maandenlang om gesmeekt en nooit eentje gekregen. Papa had geweigerd omdat er foute dingen mee gebeurden. En TikTok en Youtube vond hij ongezond en verslavend.

'Hij dient enkel om mee te bellen,' zei hij.

Ja hoor, dacht Luna, dat zien we nog wel.

Er was ook een zwart apparaatje bij met een zonnepaneeltje.
‘Wat is dit?’ vroeg Luna.

‘Een powerbank. Kan je de gsm mee opladen.’

Op het perron gonsde het als in een bijenkorf. Een echte volksverhuizing. Waarom vertrokken alle mensen elk jaar allemaal tegelijk op reis? vroeg Luna zich af.

Papa hielp de meisjes met de koffers. De kooi met een droevig kermende Jack erin ging als laatste aan boord.

‘Ik bel jullie zo vaak ik kan,’ zei papa.

‘Oom Janus wacht jullie op in het station,’ zei mama, ‘je herkent hem aan zijn gele oliejas en blauwe vissersmuts.’

‘Als hij ons maar niet vergeet,’ zei Fien.

‘En groene rubberlaarzen.’

‘Oké-oké,’ zei Luna, ‘en aan zijn grote neus en grijze baard en dikke buik. Niet te missen die ouwe mopperpot.’

Mama kreeg tranen in de ogen. Ze omhelsde de meisjes een laatste maal. ‘Zullen jullie voorzichtig zijn bij oom Janus?’

‘Ja hoor, zei Luna, ‘als oom Janus maar voorzichtig is met ons.’

‘En gehoorzamen, en altijd doen wat hij vraagt.’

‘Ja, mama.’

Ook papa gaf hen een laatste knuffel. ‘Stuur een berichtje als jullie goed zijn aangekomen,’ zei hij toen de deuren zich al sloten.

Krakend en piepend trok de trein zich op gang. De meisjes wuifden tot papa en mama uit het zicht waren.

‘Ziezo,’ zei Luna, ‘vanaf nu zijn we onze eigen baas.’ Ze scharrelde Jacks leiband en harnas uit haar koffer. ‘Kom hier, kleine

rakker, voor je begint te miauwen.’ Ze bevrijdde de hond uit zijn kattenkooi en deed hem het harnasje om.

Vrij snel bereikten ze de hoofdstad. Daar zouden ze overstappen op een andere trein. Papa had hen nauwkeurige instructies gegeven over welk perron ze moesten kiezen. Een lieve treinbeambte hielp hen met de koffers.

Jack wipte als eerste de treden op van de eerste wagon achter de locomotief. De trein vertrok even later.

‘Oepsie,’ zei Fien.

‘Wat oepsie?’

‘Waar is de kattenmand?’

Luna lachte. ‘Gekaapt door een kat.’

‘Papa zal boos zijn.’

‘Papa moet weten dat honden niet reizen in kattenbakken.’

Jack nestelde zich tussen de meisjes in, slaakte een diepe zucht en sloot de ogen. Ook Fien viel in slaap.

Luna nam haar smartphone en installeerde haar favoriete apps. Tot ze door het kedong-kedong-kedong van de treinwielen op de sporen ook slaperig werd. Het laatste waaraan ze dacht was de mysterieuze meteoriet die uitgerekend vannacht uit de hemel was gesuisd. Even later was ook zij in dromenland.